

gömul, María að nafni. Móðir þeirra var dáin 6 mánuðum áður en faðir þeirra flutti sig til þorpsins. Nú höfðu þau ekki átt þarna heima nema lítinn tíma. Heimilið var lítið hús, brúnt á lit, með 4 herbergjum. Börnunum fanst þar vera dimt og ein-manalegt.

Walton hafði fengið vinnu. En var óánægður með hana. Vildi því gjarnan komast að annarri stöðu.

Þá var það einn laugardag að áliðnum degi, að hann fékk bréf. Hann var nýkominn heim, og ætlaði sér að vera heima það, sem eftir var af deginum, hjá börnunum sínum móðurlausu, þeim og sjálfum honum til ánægju. Í bréfinu stóð, að honum stæði til boða betri staða, en nauðsynlegt væri, að hann kæmi þegar. En til bæjar var að fara, 30—40 mílur í burtu. Hann bregður við og fer samstundis á stað. Börnin skilur hann eftir ein. Á elsta dóttir hans, María, að sjá um þau og heimilið. Hann segir þeim, að þau megi ekki búast við sér heim aftur fyrr en næsta dag.

Nú líður á daginn og komið er að kvöldi. Þá skellur á ríring með ofviðri, svo að hriktir í hurðum og gluggum. Börnin verða hrædd, og getur María, þó hún reyni, ekki leynt hræðslu sinni.

„Hvar ætli pabbi hafi látið peningana sína, þegar hann fór?“—spurði Hagbarður, sem næstur var Maríu að aldri.

„Þeir eru undir gólfteppinu hjá legubekknunum,“—sagði María. — „En ef ræningjar koma, skjóta þeir okkur, nema við segjum þeim til þeirra. Pabbi sagði frá manni, sem komið hafði á eftir honum, þegar hann var að koma heim. Og sama manninn hafði hann séð inni í afgreiðslustofunni, þegar honum voru borgaðir peningarnir hans. Eg er svo hrædd um, að hann komi nú í kvöld meðan pabbi er burtu.“

„Æ, eg vildi, að pabbi hefði ekki þurft að vera að fara burtu frá okkur!“—agði Elsa litla.

„Je' e' so syfjaður!“—sagði litill Teddi, minstur allra í hópnun. María tók litla bróður sinn og fór með hann inn í svefnherbergið, til þess að afklæða hann; en rétt í því heyrir barið hart á dyrnar. Börnin verða öll skjálfandi hrædd. María hressir þó upp hugann og segir: „Við verðum að opna. En við megum ekki láta sjá neitt á okkur, að við séum hrædd. Þið vitið líka, að guð sér um okkur.“

Svo lýkur hún upp. Og inn kemur hár maður sterklegur, skuggalegur á svip og hvasseygður. Hann horfir snarlega í kring um sig. Svo spyr hann: „Má eg vera hér í nótt, stúlka litla? Eg ætlaði mér til borgarinnar; en veðrið er svo slæmt,